

SÍK SÁNDOR VERSEI

CSAVARGÓ SZELLŐ

Csavargó szellő átszalad
A mit sem sejtő fák alatt.
Jön és suhog
És rikatja a lombokat.

A lankadt elmén átszalad
Egy-egy gazdátlan gondolat.
Már itt se volt,
De fölveri a gondokat.

Bólonganak a levelek,
Mint ölben álmos kisgyerek.
De fut a szél,
S a bánat róluk lepereg.

Nem így a gond, nem így a gond:
Az elme — fázó fűzfalomb —
Nem tudja mért,
Nem tudja min,
Csak elborong, csak elborong.

MOSOLYGÓ GYERMEK

A nyári busz fullasztó melegében,
Kék-bóbitás sapkája keretében,
Anyja mellére békén odabújva,
Szemközt velem egy esztendősi tiúcska.

Szeme azúrját kerekíti tágra,
Ugy néz a furcsa idegen világra,
Ami én vagyok, aki mostan boldog
Gyönyörűséggel arcába mosolygok.

Csak néz rám, néz rám, komolyan, sokáig.
Míg szirom arca gömbölyűre válik,
Ahogy a bimbó feslik szét a bokrán,
És édesdeden visszamosolyog rám.

Egy új emberke, ki nem is beszél még,
Hogyan érti meg mosolyom beszédét?
Hogy érzi meg, — hisz csak egy éve ember! —
Hogy a szeretet szólítja szememben!

Ó milyen titok, milyen csodaszép ez:
E csöpp agy, mely még gondolni se képes,
A szeretetet már fel tudja fogni
S a mosolyra vissza tud mosolyogni!

Ó, ha lehetne, hogy az, aki Atyja
Minden mosolynak, nekem is megadja,
Olyannak lennem, mint ez a csöpp gyermek:
Friss antennája minden szeretetnek!

A FÁK. A SZELID ÓRIÁSOK

Langyos az éj:
A szemeket lefogta a mindennapi mákony,
Alszanak emberek és állatok,
A bombázók is alszanak a vérző Ázsiákon.

Most van a perc,
Amikor zúgni kezdenek a lombok,
Mikor a fák, a szelid óriások
A földön átveszik az őréséget, a gondot.

Gesztenyefák,
A férfiúi tölgy, a pátriárka hárs, a holdezüst olajfa
Mind egy ütemre bókol s egybeolvad
Egy ünnepélyes, orgonás morajba.

Pórusaik
Irgalmas ajka ereikbe issza
Az emberi lehellet mérgeit
S szűz oxigénül párologja vissza.

Virradatig
Hadd aludjon az élet, hadd érjenek a sorsok,
Virrasszanak a fák, nőjjenek a gyümölcsök.
A bölcsők és nyoszolyák és koporsók.

Csobog a szél,
A csend hullámain az égi mély beszélget:
A csendben ülnek el a sorsok,
És az illatban múlnak el a mérgek.

Langyos az éj.
Holt tügefák ilyenkor leveleznek,
Ilyenkor koronás tövisek hegye tompul
És ölelésre nyúlnak a kereszték.